

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 809/2568

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นาย ภ. โจทก์ร่วม นางสาว จ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยดึงเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจไปจากมือของโจทก์ร่วมโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ต่อมาโจทก์ร่วมก็ยินยอมปล่อยให้จำเลยนำสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปตรวจได้โดยจำเลยไม่ได้หลบหนี พฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่เอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปตรวจรางวัลให้แก่โจทก์ร่วมจึงเป็นเพียงการถือวิสาสะเท่านั้น ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการลักสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอันเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนหรือความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามที่โจทก์ฟ้อง แต่อย่างไรก็ดี เมื่อจำเลยได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลจากโจทก์ร่วมไปครอบครองแล้วจำเลยกลับเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไป เมื่อโจทก์ร่วมทวงถามก็ไม่ยอมคืนให้แก่โจทก์ร่วมโดยปราศจากเหตุผลอันจะอ้างตามกฎหมายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการครอบครองสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมแล้วเบียดบังเอาเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ตามป.อ. มาตรา 352 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335, 336 และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ 5,200 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย ภ. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง จำคุก 3 เดือน และปรับ 30,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 เดือน และปรับ 20,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้ออกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ให้จำเลยฟังให้คุมความประพฤติของจำเลยมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 เดือนต่อครั้งภายในระยะเวลาที่รอการลงโทษ และให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 12 ชั่วโมงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ 3,440 บาท แก่โจทก์ร่วม จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ตามที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วม นาย น. จำเลย และนาย จ. สามีจำเลย นั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ร้านค้าของโจทก์ร่วมและร้านค้าของจำเลย โจทก์ร่วมขอใบตรวจผลสลากกินแบ่งรัฐบาลจากจำเลยมาตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาล 48 ฉบับ ราคาฉบับละ 80 บาท เมื่อโจทก์ร่วมตรวจไปได้ 5 ฉบับไม่ถูกรางวัล โจทก์ร่วมลุกขึ้นจะกลับไปร้านค้าโดยถือสลากกินแบ่งรัฐบาลส่วนที่เหลือยังไม่ได้ตรวจอีก 43 ฉบับ ไว้ในมือ จำเลยเอาสลากกินแบ่งรัฐบาล

ดังกล่าวไปตรวจ ต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2561 โจทก์ร่วมไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางใหญ่ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานวิงวาททรัพย์ คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานยักยอกตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมกับนาย น. เพื่อนของ โจทก์ร่วมและจำเลยซึ่งเป็นพยานโจทก์กับพยานโจทก์ร่วมและพยานจำเลยด้วยเบิกความยืนยันว่า สลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นของโจทก์ร่วม และมีนางสาว ณ. ซึ่งเป็นพยานโจทก์กับพยานโจทก์ร่วม และพยานจำเลยด้วยเช่นกันเบิกความว่า วันเกิดเหตุพยานเห็นจำเลยกับนาย จ. นั่งตรวจผล สลากกินแบ่งรัฐบาลอยู่ที่โต๊ะ พยานถามว่าสลากกินแบ่งรัฐบาลเป็นของใคร นาย จ. บอกว่า เป็น ของโจทก์ร่วม พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามเบิกความยืนยันตรงกันจึงมีน้ำหนักให้น่าเชื่อถือ ประกอบกับข้อเท็จจริงตามสำนวนได้ความว่าโจทก์ร่วมเป็นผู้เก็บรักษาสลากกินแบ่งรัฐบาลทั้งหมด ไว้ที่ตนเอง ในตอนแรกเมื่อจำเลยขอสลากกินแบ่งรัฐบาลจากโจทก์ร่วมไปตรวจโจทก์ร่วมปฏิเสธจะ ขอคืนไปตรวจเอง จำเลยก็บอกว่าจะช่วยตรวจให้โดยมิได้โต้แย้งคัดค้านหรือโต้เถียงว่า สลากกินแบ่งรัฐบาลนั้นเป็นของจำเลยที่เข้าหุ้นซื้อไว้ด้วยแต่อย่างใด พฤติการณ์แห่งคดีบ่งชี้ให้ น่าเชื่อว่าโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์สลากกินแบ่งรัฐบาลทั้งหมดดังที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำ สืบมา ที่จำเลยนำสืบว่า จำเลยเข้าหุ้นกับโจทก์ร่วมซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลด้วยนั้นคงมีจำเลย เบิกความลอย ๆ เพียงลำพัง ไม่ปรากฏรายละเอียดว่าจำเลยเข้าหุ้นซื้อเมื่อวันเวลาใด หรือ เข้าหุ้นซื้อกี่ฉบับ ฉบับใดบ้าง หรือเข้าหุ้นร่วมซื้อเป็นเงินจำนวนเท่าใด ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงสำคัญที่ จำเลยควรจะต้องจดจำได้อย่างแม่นยำเพราะหากถูกรางวัลจำเลยจะต้องคิดคำนวณเงินส่วนแบ่งที่ จำเลยจะพึงได้รับจากโจทก์ร่วมด้วย แต่จำเลยก็หาได้นำสืบหรือเบิกความถึงข้อเท็จจริงเหล่านี้เพื่อ พิสูจน์ความจริงให้ประจักษ์ชัดโดยปราศจากข้อสงสัยไม่ส่วนนาย จ. สามีจำเลยก็ได้เบิกความ ยืนยันหรือสนับสนุนว่าจำเลยเข้าหุ้นกับโจทก์ร่วมซื้อสลากกินแบ่งดังที่จำเลยอ้างแต่อย่างใด พยานหลักฐานของจำเลยที่นำสืบมาไม่สมเหตุสมผลและมีน้ำหนักน้อยไม่เพียงพอที่จะหักล้าง พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยไม่ได้เข้าหุ้นซื้อ สลากกินแบ่งรัฐบาลกับโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์สลากกินแบ่งรัฐบาลทั้ง 48 ฉบับ แต่เพียงผู้เดียว ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่ได้เอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปนั้น โจทก์ และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความว่าวันเกิดเหตุโจทก์ร่วมนำสลากกินแบ่งรัฐบาลมา ตรวจโดยถือไว้ในมือข้างซ้าย เมื่อเอามาตรวจได้ 4 ถึง 5 ฉบับ ไม่ถูกรางวัลก็วางไว้บนโต๊ะ ระหว่าง นั้นมีลูกค้ายาที่ร้านค้าของโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมลุกขึ้นจะไปที่ร้านค้าจำเลยถึงสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ ยังไม่ได้ตรวจซึ่งอยู่ในมือของโจทก์ร่วมไปบอกว่าจะช่วยตรวจให้ ให้โจทก์ร่วมไปขายของก่อน โจทก์ร่วมบอกจำเลยว่าจะตรวจเองแต่จำเลยไม่ยอมคืนให้ โจทก์ร่วมเห็นลูกค้ายาอยู่จึงเดินไปที่ ร้านค้า หลังจากนั้นประมาณ 15 นาที โจทก์ร่วมเดินกลับมาที่โต๊ะถามจำเลยเรื่อง สลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วม จำเลยบอกว่าตรวจให้แล้วไม่ถูกและทิ้งไปแล้ว โจทก์ร่วมถาม อีกครั้งจำเลยก็ยืนยันว่าทิ้งไปแล้ว โจทก์ร่วมเดินไปดูในถังขยะที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่พบ สลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมจึงเดินกลับมาหาจำเลยที่โต๊ะบอกให้จำเลยเอา สลากกินแบ่งรัฐบาลคืนมาโจทก์ร่วมจะตรวจจำเลยยืนยันเหมือนเดิมว่าทิ้งไปแล้ว และมีนาย น. เป็นพยานเบิกความว่า โจทก์ร่วมขอไปตรวจผลสลากกินแบ่งรัฐบาลจากจำเลยมาตรวจ สลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมที่มีจำนวนมากหลายฉบับ โจทก์ร่วมตรวจไปได้ 2 ถึง 3 ฉบับ ไม่ ถูกรางวัลมีลูกค้ายาที่ร้านค้าของโจทก์ร่วมขณะโจทก์ร่วมจะเดินไปที่ร้านค้าจำเลยถึงเอา

สลากกินแบ่งรัฐบาลที่โจทก์ร่วมถืออยู่ในมือไป บอกให้โจทก์ร่วมไปขายของก่อนจำเลยจะตรวจให้
เอง ตอนแรกโจทก์ร่วมจะเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมคืนจำเลยบอกโจทก์ร่วมว่าไปเถอะ
ไปขายของเถอะ โจทก์ร่วมจึงเดินไปที่ร้านค้าของโจทก์ร่วม จำเลยกับนาย จ. ช่วยกันตรวจ
สลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมที่ละฉบับเมื่อไม่ถูกก็วางไว้บนโต๊ะ พยานนั่งดูอยู่ประมาณ 10
นาที ก็เดินไปที่ร้านค้าของพยาน จากนั้นประมาณ 10 นาที พยานเดินกลับมาที่โต๊ะเห็นจำเลยกับ
นาย จ. ยังตรวจไม่เสร็จพยานนั่งดูอยู่ประมาณ 5 นาที จึงเดินไปปิดร้านค้า เมื่อเดินกลับมาอีกครั้ง
พบโจทก์ร่วม จำเลยและนาย จ. อยู่ที่โต๊ะ แต่ไม่เห็นสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมบนโต๊ะ
พยานได้ยินโจทก์ร่วมถามจำเลยเรื่องสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วม จำเลยตอบว่าตรวจแล้วไม่
ถูก ทิ้งไปแล้ว เห็นว่า โจทก์ร่วมและนาย น. เบิกความยืนยันสอดคล้องตรงกันว่าจำเลยดึงเอา
สลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจไปจากมือของโจทก์ร่วม เมื่อจำเลยตรวจเสร็จแล้วก็คืนให้แก่
โจทก์ร่วมบอกว่าทิ้งไปแล้ว แม้จะมีถ้อยคำที่โจทก์ร่วมและนาย น. เบิกความแตกต่างคลาดเคลื่อน
อยู่บ้างเกี่ยวกับถ้อยคำพูดของจำเลย จำนวนสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมที่ตรวจแล้วและยัง
ไม่ได้ตรวจ แต่ถ้อยคำนั้นก็เป็ผลความที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยทั้งสลากกินแบ่งที่โจทก์ร่วมนำ
ออกมาตรวจมีเป็นจำนวนมาก ระหว่างที่โจทก์ร่วมกำลังตรวจได้บางส่วนก็รีบลุกขึ้นจะเดินไปที่
ร้านค้าของโจทก์ร่วมอย่างรีบร้อนย่อมไม่มีเวลาจะสังเกตจดจำหรือนับจำนวนสลากกินแบ่งรัฐบาล
ที่ตรวจแล้วหรือที่ยังไม่ได้ตรวจได้อย่างแม่นยำชัดเจน ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา ข้อแตกต่างนี้
จึงมิใช่ข้อสาระสำคัญแห่งคดี คงเป็นเพียงรายละเอียดข้อปลีกย่อยเท่านั้น มิได้ถือเป็นข้อพิรุธอันจะ
เป็นเหตุให้น่าระวางสงสัยแต่ประการใด นอกจากนี้ยังได้ความว่าโจทก์ร่วมและนาย น. เป็นเพื่อน
กับจำเลยและนาย จ. มาเป็นเวลานานหลายปีต่างประกอบอาชีพค้าขายมีร้านค้าอยู่ใกล้กันมีการ
พบปะสังสรรค์พูดคุยรับประทานอาหารด้วยกันที่โต๊ะดังกล่าวอยู่เสมอ วันเกิดเหตุก็นั่งพูดคุยกันที่
โต๊ะตามปกติดังเช่นที่เคยกระทำกันมา ไม่ปรากฏว่ามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งหรือมีเหตุโกรธเคืองกัน
แต่อย่างใด ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่โจทก์ร่วมและนาย น. จะเบิกความกลั่นแกล้งใส่ความให้ร้ายจำเลย
โดยเฉพาะนาย น. เป็นประจักษ์พยานคนกลางที่โจทก์กับโจทก์ร่วมและจำเลยต่างก็อ้างเป็นพยาน
ฝ่ายตนและไม่มีส่วนได้เสียในคดี คำเบิกความของนาย น. ย่อมมีความน่าเชื่อถือ พยานหลักฐาน
ของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ตามที่โจทก์ร่วมและนาย น. เบิกความมา ส่วน
จำเลยมีจำเลยเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อโจทก์ร่วมตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาลไม่ถูกรางวัลมีลูกค้า
มารอที่ร้านค้าของโจทก์ร่วม ขณะโจทก์ร่วมจะเดินไปที่ร้านค้าจำเลยจับสลากกินแบ่งรัฐบาลในมือ
โจทก์ร่วมบอกว่าจะตรวจให้โจทก์ร่วมบอกจะตรวจเอง จำเลยบอกโจทก์ร่วมให้ไปขายของจำเลย
จะตรวจให้ โจทก์ร่วมพูดว่า "เอาอย่างนั้นเลยเหอะพี่" และส่งสลากกินแบ่งรัฐบาลให้จำเลยมาตรวจ
เมื่อโจทก์ร่วมเดินไปที่ร้านค้าแล้วกลับมาจำเลยจะคืนสลากกินแบ่งรัฐบาลให้โจทก์ร่วม โจทก์ร่วม
บอกจำเลยว่าไหน ๆ ตรวจให้แล้วก็ตรวจต่อไป จำเลยตรวจผลสลากกินแบ่งรัฐบาลทุกใบแล้วไม่มี
ถูกรางวัลจึงวางไว้บนโต๊ะ ต่อมานางสาว ณ. เดินมาถามเรื่องสลากกินแบ่งรัฐบาลที่วางอยู่บนโต๊ะ
และนับจำนวนได้ 48 ฉบับ แล้วใช้หนังยางรัดสลากกินแบ่งรัฐบาลทั้งหมดวางไว้บนโต๊ะหลังจากนั้น
โจทก์ร่วม จำเลย นาย น. และนาย จ. นั่งคุยกันต่อสักครู่ก็แยกย้ายกันกลับและจำเลยมีนาย จ. เป็น
พยานเบิกความสนับสนุนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเกิดเหตุในทำนองเดียวกับจำเลย เห็นว่า
คำเบิกความของจำเลยและนาย จ. ดังกล่าวส่วนใหญ่สอดคล้องตรงกับคำเบิกความของโจทก์ร่วม
และนาย น. จึงเชื่อสมกับทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมยิ่งสนับสนุนคำพยานของโจทก์ร่วมและ
นาย น. ให้หนักแน่นมากยิ่งขึ้น ที่จำเลยอ้างว่าหลังจากจำเลยและนาย จ. ตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาล

ของโจทก์ร่วมเสร็จแล้วจำเลยวางไว้บนโต๊ะ จำเลยไม่ได้เอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมทั้งหมดไปนั้น คงมีจำเลยและนาย จ. สามี่จำเลยซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในคดีโดยตรงเบิกความเท่านั้น การรับฟังคำพยานดังกล่าวจึงต้องฟังกระทำด้วยความระมัดระวัง จำเลยและนาย จ. เบิกความว่าเมื่อจำเลยและนาย จ. ตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมเสร็จแล้วระหว่างนั่งคุยกับโจทก์ร่วมนางสาว ณ. มาถมนาย จ. เรื่องสลากกินแบ่งรัฐบาลที่วางอยู่บนโต๊ะนาย จ. บอกว่าอย่ารู้ว่ากี่ใบให้นับเอา นางสาว ณ. นับได้ 48 ฉบับแล้วใช้หนึ่งยางรัดสลากกินแบ่งรัฐบาลทั้งหมดแล้ววางไว้บนโต๊ะ แต่นางสาว ณ. กลับเบิกความว่า พยานเห็นจำเลยกับนาย จ. ตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาลอยู่เมื่อสอบถามจำเลยบอกว่ายังตรวจไม่เสร็จจึงคืนสลากกินแบ่งรัฐบาลที่นับแล้วให้จำเลยไป ไม่ตรงกับคำเบิกความของจำเลยและนาย จ. จึงมีข้อพิรุธที่น่าสงสัยว่าจำเลยและนาย จ. อาจจะเบิกความบิดเบือนความจริงเพื่อให้จำเลยพ้นจากความผิด ทั้งได้ความจากโจทก์ร่วมและนาย น. ว่าเมื่อโจทก์ร่วมและนาย น. กลับมาที่โต๊ะในภายหลังไม่พบสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วม บริเวณที่เกิดเหตุก็เป็นทีโล่งแจ้งหากจำเลยวางสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมซึ่งมีเป็นจำนวนมากถึง 48 ฉบับไว้บนโต๊ะจริงโจทก์ร่วมและนาย น. ย่อมจะพบเห็นได้โดยง่าย อีกทั้งจำเลยบอกโจทก์ร่วมว่าทั้งสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปแล้วแต่ไม่ได้บอกว่าทั้งไปตรงไหนปล่อยให้โจทก์ร่วมค้นหาเองเมื่อโจทก์ร่วมไปตรวจดูในถังขยะที่อยู่ใกล้ ๆ ก็ไม่พบ ดังนี้ พยานหลักฐานของจำเลยไม่อาจรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า วันเกิดเหตุโจทก์ร่วมนำสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วม 48 ฉบับ มาตรวจรางวัล เมื่อโจทก์ร่วมเอาออกมาตรวจได้ 5 ฉบับ ไม่ถูกรางวัลก็วางไว้บนโต๊ะ ระหว่างนั้นโจทก์ร่วมลุกขึ้นจะเดินไปร้านค้าของโจทก์ร่วมจำเลยดึงเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจ 43 ฉบับ ซึ่งอยู่ในมือของโจทก์ร่วมไปบอกว่าจะช่วยตรวจ ให้โจทก์ร่วมไปขายของก่อน หลังจากนั้นจำเลยและนาย จ. ช่วยกันตรวจสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมแล้วจำเลยเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมทั้งหมดไป เมื่อโจทก์ร่วมทวงถามจำเลยไม่คืนสลากกินแบ่งรัฐบาลให้แก่โจทก์ร่วมโดยบอกโจทก์ร่วมว่าตรวจแล้วไม่ถูกรางวัลและทั้งไปแล้ว ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การที่จำเลยดึงเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ยังไม่ได้ตรวจไปจากมือของโจทก์ร่วมโดยไม่ได้รับอนุญาตแต่ต่อมาโจทก์ร่วมก็ยินยอมปล่อยให้จำเลยนำสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปตรวจได้โดยจำเลยไม่ได้หลบหนี พฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่เอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปตรวจรางวัลให้แก่โจทก์ร่วมจึงเป็นเพียงการถือวิสาสะเท่านั้น ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการลักสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไปโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอันเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนหรือความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามที่โจทก์ฟ้อง แต่อย่างไรก็ดี เมื่อจำเลยได้รับสลากกินแบ่งรัฐบาลจากโจทก์ร่วมไปครอบครองแล้วจำเลยกลับเอาสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมไป เมื่อโจทก์ร่วมทวงถามก็ไม่ยอมคืนให้แก่โจทก์ร่วมโดยปราศจากเหตุผลอันจะอ้างตามกฎหมายได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการครอบครองสลากกินแบ่งรัฐบาลของโจทก์ร่วมแล้วเบียดบังเอาเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานยกยอกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานยกยอกทรัพย์หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม เป็นบทบัญญัติขยายความคำว่าข้อสาระสำคัญในวรรคสองให้เข้าใจว่าถ้าหากข้อแตกต่างนั้นเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดถือว่าแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ แต่ถ้าหากแตกต่างกันเพียงรายละเอียดที่จะต้องกล่าวในคำฟ้องให้ถือว่า

ข้อแตกต่างกันนั้นมีใช้ข้อสาระสำคัญ ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ และยักยอกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335, 336, 352 คือการเอา ทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยเจตนาทุจริตเช่นเดียวกัน คงแตกต่างกันเพียงเรื่องการเอาทรัพย์นั้นไปโดย วิธีการใด กล่าวคือ ด้วยวิธีการเอาทรัพย์นั้นเป็นของตนเองหรือผู้อื่นโดยทุจริต หรือด้วยวิธีการลัก เอาทรัพย์นั้นไปโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า หรือด้วยวิธีการครอบครองทรัพย์นั้นแล้วเบียดบังเอาทรัพย์ นั้นเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต เท่านั้น วิธีการในการเอาทรัพย์นั้นไปที่แตกต่างกัน ดังกล่าวจึงมีใช้ข้อสาระสำคัญ ดังนั้น ข้อแตกต่างระหว่างความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์และฐานยักยอก ทรัพย์จึงถือได้ว่ามีได้แตกต่างกันในข้อสาระสำคัญ ทั้งคดีนี้จำเลยให้การปฏิเสธว่าไม่ได้เอาทรัพย์ ของโจทก์ร่วมไป ไม่ได้หลงต่อสู้ ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอกทรัพย์ตาม ข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความนั้นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอกทรัพย์ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง ตามที่พิจารณาได้ความนั้นจึงชอบแล้ว ศาลฎีกา เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นแต่อย่างไรก็ดี เห็นสมควรให้รอการลงโทษนับแต่วันอ่าน คำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

สุชาติ สุนทรีเกษม · จรรยา จีระเรืองรัตน · อุดลย์ อุดมผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/809/2568>